

פד:

עין משפט
גר מצוה

[illegible]

תוספות רי"ד

[illegible]

מוסף דע"י

טענה ברבר משה. דיין
הטענה דערר התשנה של
עשה כחשה (דעמן 1.9)
משה תורפה טענה ע.
(טוהדרין 1.1) טענה מדי
דערר התשנה (דעמן 1.27)
חרור. אן דיו דין לעמרי
(חמר) (טס) מחיר. אח
הדן ואיש משל מחיר,
דיין דערר תורפה הוא
דיין דיו דין (טס 1.1) ולא
אחרין מה טענה טענה
דעשל מחיר אלא טענה
טענה דענה, כמו טענה
טענה (דעמן 1.1) דענה

כרבי עקיבא. ככל דוכתא (שור)
(ד.) הגדרות. נהמות, על שם
דאיכא למימר מעמקן הלכו אלנו
בשכיל חוב שיש לאחר עליו וכו'
חב לאחר

הכותב לאשתו פרק תשיעי כתובות

וְלִרְבִּי עֲקִיבָה חֲפִיסָה אֵם מֵהֵינָא בַּלָּא. פ"י ר"מ דקאסי ליה דמנן
בפרקין לעיל (דף ס:) גמי שומרת יבם קדמה היא וכתה
כו' אע"י דמטלטלי לא משתעבדי לכתובה מ"מ מהינא חפסיה אטו
מ"מ וימא דמתני' דלא כרבי עקיבא אמר רבא אמר רב נחמן והוא

ור"ע תפיסה לא מהניא כלל^א אמר רבא אמר רב נחמן^ב והוא שתפס מחיים ולרבי טרפון דמנחי הובא^ג ור"ב ושמואל דאמרי תרווייהו והוא שצבורין ומנחין ברשות הרבים אבל בסימטא לא ורבי יוחנן וריש לקיש דאמרי תרווייהו אפי' בסימטא דון דייני כר' טרפון ואהרדריה ר"ל לעובדא מיניהו אמר ליה רבי יוחנן עשית כשל תורה למה ברהא קמפלגי דמ"ס מעה בדבר משנה חזור ומר סבר^ד מעה בדבר משנה אינו חזור לא דכ"ע^ה מעה בדבר משנה חזור והכא בהא קמפלגי מר סבר^ו הלכה כר"ע מחבירו ולא מרבו ומר סבר הלכה אפי' מרבו ואיבעית אימא דכ"ע הלכה כר"ע מחבירו ולא מרבו והכא בהא קמפלגי מר סבר רבי טרפון רבו הוה ומ"ס חבירו הוה ואיבעית אימא דכולי עלמא חבירו הוה והכא בהא קמפלגי מר סבר הלכה אימאמר ומר סבר מטין אימאמר קריביה דר' יוחנן תפוס פרה דיתמי מסימטא אתו לקמיה דר' יוחנן אמר להו שפיר תפסותהו אתו לקמיה דרבי שמעון בן לקיש אמר להו וילו אהדור אתו לקמיה דרבי יוחנן אמר להו^ז מה אעשה שכנגדי חלוק עלי ההוא בקרא דיתמי דתפסי תורא מיניה בע"ח אמר מחיים תפיסנא ליה ובקרא אמר לאחר מיתה תפסיה אתו לקמיה דרב נחמן אמר ליה אית לך סהדי דתפסי אמר ליה לא ואמר ליה מגו דיכול למימר לקוח הוא בדי יכול נמי למימר מחיים תפיסנא ליה והאמר ר"ל^ח ההגדרות אין להן חזקה שאני תורא דמסירה לרועה דבי נשיאה תפוס אמתא דיתמי מסימטא יתיב ר' אבהו ור' חנינא בר פפי ור' יצחק נפחא וייתיב רבי אבא גבייהו אמר להו שפיר תפסיתוהו אמר להו^ט אבא משום דהו נשיאה ינהו מחנפיתו להו והא דון דייני כר' טרפון ואהרדריה ריש לקיש עובדא מענייהו יימר כן חשו הוה מסיק

וירע תפיסה לא מהינא כלל לשון שזילה הוא זה: אמר ר"ג מהינא הינא דפסם מחיים של מת. והכי גמר לה רב נתנן מרביה: דמנחי הינא. הנך פירות דקא"ר טרפון דבשעת מיתה לא זכו בהן יורשין אלא ירשה בהן הקודם: כמיטעא. קרן וזית הסמוכה לרשות הרבים ובני

וראיתם לדבר דבריהם בנות ירוש
 הדעת מחתלקין לשם: **אבל כשימלא**
לה א"ר טרפון כל הקודם ובה דריון
 דמקום הראוי לקנין הוא כדאמרינן
 בעמלמא (ב"ב דף ק"ז ע"ב): **דמשיה** קניא
 הקס אפי' למ"ד ברשות הברייס אל
 קניא איז וזו מקום חסד ופסח וכו' כגון
 יורשין משעת מיתה והמחזיק בו שם
 כמחזיק בו בניהם: **ואסדריה לעובדא**.
 סבר ה"ל כרבי עקיבא דלא מהניא
 תפיסה: **עשית**. דברי ר"ע כאלו ה'
 הלכה למשה מסיני שחזרת מעשה ב"ד
 די לנו לקיים הלכה כמחזיק למחילה
 לאז משעננה ונגמר דין איז וכן
 לאור: **דבר** משה. דק"ל ה"ל הלכה

כרע' היכל ד'ימדיה' עלי' ואח"כ
דללו במשנה ממש תינאל לא אלא
שמעתא דמאורי' הוא אמר' בסנהדרין
(דף ג.) דחור דלמרי' התם אפילו
עשה דבר ושמאלו אמר לא תין: **הלכה**
אסמך. הלכה כרע' מחזירי' **מטין**
אסמך. הלכה הויאלה במתליה אמר
ר"ע ומיהו אי עביד כאלדך לא מהדרינן
ועבדל: **קטין** דל' **יומן.** קטין:
וילו אסור. דר' אמר כרע' דתפיסה
דלחמך מינה לאו כלום היא: **סגנדי.**
שקול כמות: **בקרל** דימאי. **שומר**
הביתומים: **דפסוס** **תורא** מיני.
בעל חוב של מת פסוקי בבית השומר:
גורדור. במה דקה על של גדרות
אלן (ומבשר לו): **אין** לכן **חוקה.**
אין המחזיק בהם יכול לומר לקחתן
אין בדי שמה תאלן והכסעטן בביתו
לפי שדרך תאלן כדשות: **תשו.**
סם האיש: **אכיב.** הלזה: **ארכא.**
ספינה: **אכל.** יימר לשלוחיה זיל
תפסה: **הפוסס** **לבעל** חוב. **עלה**
התפוס מטלטלין של לזה ללזר' בעל
חוב: **תקוס** **ענה** **לאחרים.** שמפסק
בעלי חובין אחרים בתפסימו:
63

שלוחיה זיל תפסה ניהליה אול
שע אמרו ליה את תופס לב"ח
לבע"ח במקום שחב לאחרים
לא

ספרות. תימה לפי מה דרשתינן לעיל
חשיב כמו ליעבד כיון דכבר תפסוק:
ברחו גולה חו לא מני' למשענן לקוח
א"ע א"ב דכפ' י' נוטלין (דף קפח).
לחוב בבקום שרב **חאריסין** כן
דכ"מ (דף י. וס) לדוקא בשלם עשאו
אמר תריוויה המגביה מציאה לחבריו
דאמר התם המגביה מציאה לחבריו
סיה וכן נמי לחבריה משא"כ: הכא:
שליה נוגע בעדות והי' מינו טוב אבל
נמי אמר פשעייהו למלוה דאדמיין
גבי נכסא דר' אבא פ' חוקת הבנים
דב' עניות. דוקא משום להדכור לו
לו לקחת השער ולא אמר לו טפי אלא
בריש ב"מ ד"ג (דף ג.) דחזוני אומר לבשל
ליה דלא אמרת לי הכ' ליה כסדרי:
אית

מדי וקדמתי (עמוד כ"א) אפילו מצאו באשפה. וזאת נתינת כבוד שטר שלוח ב"ר. כיום של חמשה ר' פרנק, לדיעבא נמוקם, וידי מפרשין לה כב' הקרקעות מועדנות שוב נלחם השעה שלא עליה נלחם על פה טובה מן הלקוחות (ב"ח ע"א) אבל למידיהו א"ת' שנתנו חכם הלואה כב' א"ת' כי נתינתו

מסורת הש"ס

(א) בָּרַךְ יְיָ: לִקְרָאתָנוּ פָּסָה.
(ב) לִקְרָאתָנוּ פָּסָה: (ג) לִקְרָאתָנוּ
קָה: סוֹבְדֵרֵינוּ וְיָהּ לִבָּנוּ.
(ד) עֲוִירֵינוּ מוֹחֵל: (ה) וְעֵלֵינוּ
נִגְזַל: (ו) נִשְׁתַּחֲוֶה בְּרִיב לָנוּ.
(ז) נִשְׁתַּחֲוֶה יָהּ: וְיִרְמָה יָהּ.
(ח) וְנִשְׁתַּחֲוֶה מוֹסֵף לִקְרָאתָנוּ דִּי
אֵלֵינוּהוּ מוֹסֵף: יוֹמָהּ פָּסָה: וְמוֹסֵף
סוֹבְדֵרֵינוּ: דִּי מֵרָחוֹק מוֹסֵף
שְׂבוּעוֹת מֵהָ: דִּי וְלִמָּר מוֹסֵף
מִלֵּין פִּי: דִּי מֵרָחוֹק: (ט) וְדָף
קִסְמָה: (י) וְדָף יָהּ: (כ) שִׁין
לִפְּסָה.

גליון הש"ס

תשוב' ד"ה מינו וכו' אחד
שנזקקת פ"ן תשובת
הראשונים ח"ל סימן פ"ט:

הגהות הב"ח

(א) תי"ס' ד"ה וְלֹא עָקִיבָא
וְס' כדפירשתי התם, נ"ב בדף
ס"ב, ד"ה והתלושין:

מוסף רש"י (המסך)

[illegible][illegible]